ארבעה ראשי שנים פרק ראשון ראש השנה ז.

עין משפט נר מצוה

הא בבעל׳ מום. נעל מוס מעיקרו דתם ונעשה נעל מום כיון דלא מזי לאהילה מוסיף לו מעשה הרגלה ואין לדקדק מכאן שיהיה צריך גל תלמר נעשיתה לכהן להכא לענין להחילו כתוך שנעמו דלריך כדאיתמא פרק [עד כמה] (כתובות דף כו:):

מדברי קבלה ל׳מדנו. לפ שלי למילף מכאן מיניהו כלל אם לפ נאמר שהיתה קבלה בידם אבל שמות המחדשים זה אחר זה והכי אמר בירושלמי שמות המחדשים עלו בידם מנגל בראשונה בידם החיתנים שבו עולו אמות בידם בול שבו כל העולם עובל והלרך עשויה בולות שבו בולים לבהמה בגמיהם בידם זיו שבו זיו החילונות מכאן ואילך ויהי בחדש ניסן שנת עשרים ויהי בחדש הראשון הוא חדש עטת: **בשנים** קא ס״ד. וקשיא דהא קא אמר לרבלים ואמר לעיל ניסן שעברה עליו שנה בלא רבלים ורבלים בלא שנה ס״ל מכל מקום בחדשים לפ קא מיירי:

הם העידו. מסנה היא בעדיות (פ״ז משנה ז) ופ״ק דסנהדרין (ד׳ יב: ושם) גבי ס׳עברוה ניסו ל׳ של אדר דאמר רב נחמן מעוכר וקדוש ומקשי ליה רבא מכדי מפורים לפסח תלתין יומין הוי ומפורים דרשינן בהלכות הפסח וכי מבני בים יבמא ומרחקים לו אמי לזלוולי ס״ב ס״מ לשקשוי מאמניתן דעדיות:

בהפסקה ל׳א קא מ״ד. לקמן (ד׳ יב.) (ב) גבי אמד בתשרי ס״ה לירקות ולא קאני לנדרים כדקאני בנרייתא מסוס דתמניתן בהפסקה לפ קא מיירי:

מראשית השנה. לקמן (ד׳ ח.) למעיל זמה תשרי:

שמא ל׳א יספרם יפה יפה. פלוגתא דתנאי היא בסוף פרק הניח והעלים (ב״מ ד׳ קיח.) גבי שומרי פסימים בשביעית אי מתנדב שומר חנם וקאמ׳ תימה לפרש הכא פשיטא דמילתא דהוא פלוגתא דתנאי ושמא יש לחלק להכא ס׳ליכ למיחש כולי האי כמו בשומר:

לא

נעל מום. שעולה בעמוסו ועומד ליקחנו בחוך מיום שעולה הוא לשוי לכך ומונין לו משעולה: **מי מזי אמיל ליה.** כיום שעולה למלמ׳ נפל הוא ואין בהיסוס מטהרתו עד שיהיה בשוב ונפל דתניא ולא כשהיה שמונה ימים מכלל נפל דתניא (שבת ד׳ קלב:) דשב״ג אומר כל שהיה בחלים ליו נפל ובבהמה שמונה ימים:

לחדשים. למנין חדשי השנה: **לעיבורין.** קא ס״ד ליחב ב״ד ועיין מס השנה הבאה לריכה להתעבר: **ולפרומפ שקלים.** (ב) להקריב לחשון קרבנות הלקומים מתרומת קופות של שלש קופות: (ב) תוס׳ ד״ה בשנים קא מ״ירי. וקשיא דהא קא אמר לרבלים ואמר לעיל ניסן שעברה עליו שנה בלא רבלים ורבלים בלא שנה ס״ל מכל מקום בחדשים לפ קא מיירי:

הם העידו. מסנה היא בעדיות (פ״ז משנה ז) ופ״ק דסנהדרין (ד׳ יב: ושם) גבי ס׳עברוה ניסו ל׳ של אדר דאמר רב נחמן מעוכר וקדוש ומקשי ליה רבא מכדי מפורים לפסח תלתין יומין הוי ומפורים דרשינן בהלכות הפסח וכי מבני בים יבמא ומרחקים לו אמי לזלוולי ס״ב ס״מ לשקשוי מאמניתן דעדיות:

בהפסקה ל׳א קא מ״ירי. לקמן (ד׳ יב.) (ב) גבי אמד בתשרי ס״ה לירקות ולא קאני לנדרים כדקאני בנרייתא מסוס דתמניתן בהפסקה לפ קא מיירי:

מראשית השנה. לקמן (ד׳ ח.) למעיל זמה תשרי:

שמא ל׳א יספרם יפה יפה. פלוגתא דתנאי היא בסוף פרק הניח והעלים (ב״מ ד׳ קיח.) גבי שומרי פסימים בשביעית אי מתנדב שומר חנם וקאמ׳ תימה לפרש הכא פשיטא דמילתא דהוא פלוגתא דתנאי ושמא יש לחלק להכא ס׳ליכ למיחש כולי האי כמו בשומר:

לעיבורין: לעיבורי מנינן והתניא ב׳אין מעברין השנה לפני ר״ה ואם עיברה אינה מעוברת אבל מפני הדחק מעברין אותה אחר ר״ה מיד ב׳ואעפ״כ אין מעברין אלא אדר אמר רב נחמן בר יצחק מאי עיבורין ג׳הפסקת עיבורין דתנן ג׳הן העידו ד׳שמעברין השנה כל אדר שהיו אומרים עד הפורים מ״ט דמאן דאמר עד הפורים כיון דאמר מר ה׳שואלין בהלכות הפסח קודם לפסח שלשים יום אתי לזלוולי בחמץ ואידך מידע ידיע דשתא מעברתא בחושבנא תליא מלתא וסברי חושבנא הוא דלא סליק להו לרבנן עד האידנא ותנא דידן בהתחלה קמיירי בהפסקה לא קמיירי: ולתרומת שקלים: מנלן א״ר יאשיה אמר קרא ו׳ואת עולת חדש בחדשו לחדשי השנה ז׳אמרה תורה חדש והבא קרבן מתרומה חדשה וגמרי שנה שנה מניסן דכתיב ח׳ראשון הוא לכם לחדשי השנה ולגמור שנה שנה מתשרי דכתיב ט׳מראשית השנה דנין י׳שנה שיש עמה חדשים משנה שיש עמה חדשים ואין דנין שנה שיש עמה חדשים משנה שאין עמה חדשים י׳אמר רב יהודה אמר שמואל קרבנות צבור הבאין באחד בניסן מצוה להביא מן החדש י׳ואם הביא מן הישן יצא אלא שחיסר מצוה תנ״ה י״קרבנות צבור הבאין באחד בניסן מצוה להביא מן החדש